

til vor himmelske Fader som en Art tvivlsom Forretning, et voveligt Lykkespil, da dog Troen, Hengivelsen — „Indsatsen“, som De udtrykte Dem — bærer Belønningen i sig selv. Aldrig kan Frygten for tilkommende Straffe i Evigheden saa lidt som Forventningen om et hinsidigt Himmerigsliv blive afgørende for den sande kristnes Forhold til den himmelske Fader, men alene Bevidstheden om ydmygt at gøre hans Vilje. Hvorfor i det hele altid tale, som om „det andet Liv“ først begyndte med Døden? Det er dog den levende Følelse af at vandre for Herrens Aasyn, der er den Salighedens Glæde, som allerede her paa Jorden forundes Guds Børn, — og den formaar hverken nogen Bibelkritik eller anden videnskabelig Opfindelse at rukke ved end-sige tage fra os.“

„Naa — hm,“ rømmede hans Ledsager sig.

„Men det er vist forøvrigt frugtesløst at fortsætte denne Samtale,“ afsluttede Emanel, der hurtig havde fortrudt sin Fortrolighed. „Vi har sikkert saa vidt forskellige Anskuelser, at en Forstaaelse næppe — —“

„Aa hvad, lad os bare snakke fra Leveren!“ udbrød Pateren livfuldt. „Endnu spankulerer vi dog bægge to omkring her paa Jorden og taler Menneskenes Sprog og er de samme menneskelige Vilkaar underkastede, . . . hvilket iøvrigt minder mig om, at jeg har et Ærinde til Dem, Hr. Hansted . . . eller en Fore-spørgsel, hvad De nu vil kalde det. Jeg traf for nogle Dage siden min Fætter, Stiftsprovsten, som jo ogsaa De kender personlig fra Deres Faders Hus. Vi kom blandt andet til at tale om Dem og Deres Beslutning om ikke at søge noget nyt Embede i Statskirken, — hvad Stiftsprovsten højlig beklagede. For — ikke sandt? — det er jo vedblivende Deres Standpunkt?“

„Ja.“

„De kan slet ikke tænke Dem Muligheden af at lade Dem overtale til at forsøge med et andet — et nyt og godt — Præstekald, hva’?“